

Sygn. akt II K 778/14

1 Ds. 933/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Skiba

Protokolant Marta Michniewicz

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy J. O.

po rozpoznaniu dnia 18 listopada 2014 roku, 13 stycznia 2015 roku, 13 lutego 2015 roku, 17 marca 2015 roku, 19 maja 2015 roku, 23 czerwca 2015 roku, 24 lipca 2015 roku sprawy karnej

E. M.

syna J. i G. z domu R. ,

urodzonego dnia (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 19 maja 2014 roku w Ś. woj. (...), podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych znieważył słowami powszechnie uważanymi za obraźliwe funkcjonariusza policji KPP w Ś. sierż. sztab. R. W. (1);

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

II. w dniu 19 maja 2014 roku w Ś. woj. (...), podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych znieważył słowami powszechnie uważanymi za obraźliwe funkcjonariusza policji KPP w Ś. sierż. sztab. T. K.;

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

III. w dniu 19 maja 2014 roku w Ś. woj. (...), groził sierż. sztab. R. W. (1) pozbawieniem życia, wzbudzając w nim uzasadnioną obawę, iż groźba ta będzie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 3 sierpnia 2009 roku, sygn. Akt II K 787/00 za czyny z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 5 lipca 2008 roku do dnia 14 stycznia 2009 roku oraz od dnia 17 kwietnia 2011 roku do dnia 07 stycznia 2014 roku;

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 19 maja 2014 roku w Ś. woj. (...), groził sierż. sztab. T. K. pozbawieniem życia, wzbudzając w nim uzasadnioną obawę, iż groźba ta będzie spełniona przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 3;

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka, co następuje:

I. oskarżonego **E. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku, tj. ciągu występków z art. 226 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. nakładając obowiązek wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. uniewinnia oskarżonego E. M. od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt III i IV części wstępnej wyroku,

III. nakazuje wypłatę ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świdnicy na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwotę 1008,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu,

IV. stwierdza że w zakresie rozstrzygnięcia objętego pkt II części dyspozytywnej wyroku koszty postępowania ponosi w oparciu o przepis art. 632 pkt 2 k.p.k. Skarb Państwa, a w pozostałym zakresie na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, w tym z opłaty, zaliczając poniesione w tym zakresie wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 maja 2014 roku, około godz. 17¹⁵, funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w Ś., tj. sierż. sztab. T. K. i sierż. sztab. R. W. (1) udali się z polecenia oficera dyżurnego na interwencję do sklepu (...) przy ul. (...) w Ś.. Czynność miała być przeprowadzona w związku z kradzieżą sklepową.

Na miejscu interwencji funkcjonariusze zastali, zatrzymanych przez pracowników ochrony sklepu, oskarżonego E. M. i A. C.. W świetle uzyskanych przez policjantów informacji obaj mężczyźni zostali ujęci na kradzieży czekolad, przy interweniujących policjantach mężczyźni byli agresywni i arogancy, nadto odmawiali podania policjantom swoich prawidłowych danych personalnych, dlatego też T. K. i R. W. (1) podjęli decyzję o ich zatrzymaniu i przewiezieniu do KPP w Ś..

Pokrzywdzeni założyli E. M. i A. C. kajdanki na ręce trzymane z tytułu, a następnie umieścili w radiowozie. W trakcie doprowadzania do radiowozu oskarżony stawiał opór, wobec czego funkcjonariusze użyli wobec niego siły fizycznej. Po umieszczeniu w radiowozie E. M. i A. C. zaczęli znieważać pokrzywdzonych słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Sytuacja taka miała miejsce w radiowozie, podczas doprowadzania mężczyźn do KPP w Ś., jak i w budynku komendy.

Po przewiezieniu do KPP w Ś. oskarżony odmówił poddania się badaniu trzeźwości, nadto w trakcie wykonywanych z nim czynności groził pokrzywdzonym pozbawieniem życia. Po zdjęciu kajdanek – celem podpisania protokołu przesłuchania – wymachiwał w kierunku R. W. (1) rękoma, ponownie odgrażając się jednocześnie obu funkcjonariuszom. Wtedy też R. W. (1) użył wobec E. M. przymusu bezpośredniego w postaci ręcznego miotacza gazu ((...)), po czym ponownie założył mu kajdanki.

Dowód:

- wyjaśnienia E. M., k. 15-16, 38-39, 100-100v
- zeznania R. W. (1), k. 6v, 116-116v
- zeznania T. K., k. 9v-10, 108-108v
- zeznania A. C., k. 21v-22, 127v-128

- protokół zatrzymania E. M., k. 2

Po dniu 19 maja 2014 roku R. W. (1) i T. K. realizowali czynności służbowe w miejscu zamieszkania E. M., czynności te mieli wykonywać właśnie wobec wymienionego, przy przygotowywaniu się do tej czynności nie przedsięwzięli – wobec wcześniejszych gróźb pozbawienia życia kierowanych wobec nich przez oskarżonego – żadnych środków ostrożności.

Dowód:

- zeznania T. K., k. 9v-10, 108-108v
- zeznania A. C., k. 21v-22, 127v-128
- zeznania J. M., k. 127v

E. M. ma (...) lat (ur. (...)), jest bezdzietnym kawalerem. Ma zawodowe wykształcenie, jest bezrobotny. Był karany sędownie, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 3 sierpnia 2009 roku, sygn. akt II K 400/08, za czyny z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 5 lipca 2008 roku do 14 stycznia 2009 roku i od 17 kwietnia do 7 stycznia 2014 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze, k. 15-15v
- dane o karalności, k. 27-30
- odpis wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Świdnicy z dn. 31.03.2005r., sygn. akt II K 15/05, k. 33-33v
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dn. 03.08.2008r., sygn. akt II K 400/08, k. 34-35

E. M. nie jest osobą chorą psychicznie. Nie ujawnia cech upośledzenia umysłowego ani innego zakłócenia czynności psychicznych. Jest uzależniony od alkoholu. Tempore criminis nie miał zniesionej lub ograniczonej w stopniu znacznym możliwości rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. Wobec oskarżonego nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 k.k. ani art. 31 § 2 k.k.

Dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna, k. 89-91

Oskarżony E. M., w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie przed Sądem, przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że w dniu 19 maja 2015 roku spożywał alkohol – w znacznej ilości – wspólnie z A. C.. Po godz. 16³⁰ udali się do sklepu (...), gdzie zabrali z półek kilka czekolad. Chcieli wyjść ze sklepu nie płacąc za nie jednak zatrzymała ich ochrona, która wezwała Policję. Podał, że w radiowozie, jak i na komisariacie, wyzwał policjantów choć dokładnie nie pamięta jakich słów używał. Przyznał, że mógł im także grozić, że ich zabije. Wyraził żal i skruchę.

Na rozprawie przed Sądem oskarżony skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień. Podtrzymał jednocześnie te złożone w toku postępowania przygotowawczego.

- ***wyjaśnienia oskarżonego E. M., k. 15-16, 38-39, 100-100v***

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu, nie daje podstaw do uznania, że E. M. dopuścił się zarzucanych mu w punktach III i IV aktu oskarżenia czynów, tj. występków z art. 190 § 1 kk. Natomiast w pozostałym zakresie materiał ów pozwolił odnieść się z akceptacją co do oceny oskarżyciela w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, Sąd opierał się przede wszystkim na szczegółowych i konsekwentnych zeznaniach pokrzywdzonych. Każdy z nich dokładnie opisał przebieg wydarzeń, a ich relacje są spójne, wzajemnie się pokrywają i uzupełniają, a także w racjonalny i logiczny sposób tłumaczą bieg poszczególnych okoliczności składających się na sekwencję zdarzeń stanowiących podstawę zarzutów stawianych E. M. w niniejszej sprawie. Zeznania R. W. (2) i T. K. były w ocenie Sądu w pełni obiektywne i stanowią wartościowy materiał dowodowy.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego, Sąd stwierdził, że nie sposób kwestionować ich wiarygodności, chociaż są w istocie lakonicznymi i pozbawionymi opisu szczegółów, co nie dziwi w kontekście znajdowania się przez oskarżonego w stanie upojenia alkoholowego w czasie zdarzeń objętych aktem oskarżenia. Zaznaczyć należy przy tym, że E. M. przyznał się do znieważenia pokrzywdzonych słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, a nadto wskazał, że mógł im także grozić pozbawieniem życia.

Sąd nadto dał wiarę zeznaniom J. M. i A. C. w których to ww. wskazywali, że po dniu 19 maja 2014 roku pokrzywdzeni realizowali czynności służbowe w miejscu zamieszkania E. M., a przy tym nie sprawiali wrażenia osób obawiających się oskarżonego. Jak wynikało bowiem z zeznań A. C., R. W. (2) i T. K. nie przedsięwzięli wówczas żadnych środków ostrożności, a do miejsca zamieszkania oskarżonego „weszli jak ludzie, nie z pistoletami, czy karabinami” (k. 128).

Za w pełni wiarygodny materiał dowodowy Sąd uznał ujawnione i zaliczone w poczet dowodów dokumenty. Ich autentyczność, wiarygodność i wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie. Wiarygodność wskazanych dokumentów nie była również kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Policja (jej funkcjonariusze) to umundurowana formacja służąca społeczeństwu i przeznaczona do ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz do utrzymywania bezpieczeństwa i porządku publicznego. Do jej podstawowych zadań należy zwalczanie przestępstw i wykroczeń, ochrona życia i zdrowia ludzi przed bezprawnymi zamachami naruszającymi te dobra, ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego, w tym zapewnienie spokoju w miejscach publicznych.

Niewątpliwie więc interwencja w dniu 19 maja 2014 roku realizowana była przez R. W. (2) i T. K. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, w ramach udzielonych im ustawowo upoważnień i przysługujących kompetencji. Oskarżony doskonale zdawał sobie z powyższego sprawę, a znieważając pokrzywdzonych słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, dopuścił się czynów z art. 226 § 1 k.k.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów z art. 226 § 1 k.k. za nie budzące wątpliwości, Sąd przystąpił do orzeczenia co do wymiaru kary.

Na wstępie podkreślić należy, że przestępstwa te stanowią tzw. ciąg przestępstw, opisany w art. 91 kk. Oskarżony dopuścił się ich bowiem zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich. Sposób działania oskarżonego jest podobny. Warunek krótkiego odstępu czasu pomiędzy dwoma przestępstwami również został spełniony. W końcu obydwaj zachowania oskarżonego wypełniają znamiona jednego przepisu, tj. art. 226 § 1 k.k.

Przy wymiarze kary, wobec daty wyrokowania, Sąd kierował się wskazaniem zawartym w przepisie art. 58 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym z dniem 1 lipca 2015 roku.

Zdaniem Sądu, aczkolwiek oskarżony był w przeszłości karany sędownie, postawa oskarżonego w toku postępowania pozwala na przyjęcie, że kara łagodniejszego rodzaju niż kara pozbawienia wolności spełni cele kary, a kara ograniczenia wolności stanowić będzie należyłą odpłatę za przypisane oskarżonemu występki.

Z tych też względów w ocenie Sądu karą realizującą w wystarczający sposób pożądane cele wychowawcze i zapobiegawcze we właściwy sposób oddziałującą ogólnoprewencyjnie, sprawiedliwą w odczuciu społecznym będzie dla oskarżonego kara 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Przechodząc do merytorycznej oceny słuszności stawianych oskarżonemu w punktach III i IV aktu oskarżenia czynów wskazać należy, że przedmiotem ochrony przepisu art. 190 § 1 k.k. jest wolność psychiczna człowieka, tj. wolność od spowodowanego działaniami innych ludzi uczucia strachu lub zagrożenia powodującego dyskomfort psychiczny i obniżającego standard jego życia psychicznego. Dla bytu tego przestępstwa niezbędne jest wyartykułowanie gróźby popełnienia przestępstwa, a bez wątplenia zachowanie oskarżonego polegające na groźeniu R. W. (1) i T. K. pozbawieniem życia stanowi realizację części znamion czynu z art. 190 § 1 k.k. Jednakże warunkiem uznania takiego zachowania za realizujące ustawowe znamiona występkę z art. 190 § 1 k.k. jest osiągnięcie skutku zachowania sprawcy w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy spełnienia wypowiedzianych gróźb. Posłużenie się w omawianym przepisie pojęciem uzasadnionej obawy oznacza, iż należy uwzględnić poza subiektywnymi odczuciami zagrożenia u pokrzywdzonego także obiektywne okoliczności, które wskazują, że istotnie groźba mogła wzbudzić u zagrożonego obawę jej spełnienia. W ocenie Sądu, zachowanie pokrzywdzonych nie wskazuje, aby słowa wypowiedziane przez oskarżonego wzbudziły taką uzasadnioną obawę, o której mowa w art. 190 § 1 k.k., a która jest niezbędna do przypisania winy oskarżonemu. Wszak po dniu 19 maja 2014 roku R. W. (1) i T. K. realizowali czynności służbowe w miejscu zamieszkania E. M., nie podejmując przy tym – wobec wcześniejszych gróźb pozbawienia życia kierowanych wobec nich przez oskarżonego – żadnych środków ostrożności. Zdaniem Sądu pokrzywdzeni nie mieli zatem uzasadnionej obawy, iż groźby wypowiedziane uprzednio przez oskarżonego pod ich adresem mogą być spełnione. Tym bardziej, że same te groźby były sformułowane dość abstrakcyjnie, a nie wskazywały na zamiar czy chociażby jakąkolwiek koncepcję oskarżonego co do tego, w jaki sposób mógłby on zagrozić ich dobrom chronionym prawem. Nie można też abstrahować od tego, iż odporność na groźby z racji specyfiki wykonywanego zawodu, jest znacznie większa u policjanta niż u przeciętnego człowieka, a relacja pokrzywdzonych wyraźnie wskazuje, iż w istocie także w przebiegu zdarzeń, kiedy to padały wobec nich groźby ze strony oskarżonego, także za bardzo się nimi nie przejęli, groźby te zaczęły się przecież już w radiowozie, pokrzywdzeni dalej spokojnie wykonywali swoje czynności służbowe, czynności te równie spokojnie kontynuowali po przewiezieniu zatrzymanych mężczyzn do budynku Komendy Powiatowej Policji w Ś..

Wobec powyższego Sąd uniewinnił oskarżonego E. M. od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 190 § 1 kk.

Z uwagi na to, że oskarżonemu pomocy udzielał obrońca z urzędu, Sąd zasądził na rzecz tegoż obrońcy kwotę 1008,60 zł tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wobec tego, że oskarżony został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 190 § 1 kk, Sąd na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa, a w pozostałym zakresie – uwzględniając aktualną sytuację materialną oskarżonego – na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, w tym z opłaty, zaliczając poniesione w tym zakresie wydatki na rachunek Skarbu Państwa.